

קִיג.

בב' א מ"י פ' כה מהל'
סנהדרין הל' י
טוש"ע ח"מ ס' יא סעי' ג
זה"ה:

ב ג מ נ ס ע פ צ כ ל
 סתדרתו הלהי' סגור
 עשין רח טווע' עס ס'פ'ה
 ר ד ה ו ז ח ט י כ ל
 טווע'עס עס סע'ר ד
 ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל
 טווע'עס ס'ע'ר א
 ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל
 עס טווע'עס ח"מ
 ס'ר א סע'ר א ב
 ל ד כ ל (מ"י) טווע'ע
 עס סע'ר ב דסג'ר:
 ל ה מ נ ס מ"י פ'ה
 מהל' גזילה הלי' ט
 עשין מ"מ סגור עשין עג
 טווע'עס ח"מ ס' עסט
 ס'ר:

וְלֹא עָשָׂה מִי שֶׁסָּלַח אֵת
 טוֹשֵׁעֵי עַמּוֹת שֶׁ
 וּפְעָמַיִם זָכַר עִיר
 לְזֶה שֶׁצִּיָּה שֶׁטוֹשֵׁעַ
 סָּפְרוּ וְ:
 חָלַק אֶת מִי פִּימָה מְהֵלָּה
 כְּלָמֶם הִלְכֵהוּ זֶה קִמּוֹ
 וְלֹאֲחֵן רָצוּ טוֹשֵׁעֵי יִיד סִי
 אֶת טַעַם הַיָּד
 אֶת מִי פִּימָה מְהֵלָּה
 גִּיּוּלֵה הִלְכֵהוּ זֶה קִמּוֹ
 וְנִשְׁכַּח עַד טוֹשֵׁעֵי חִיִּם סִי
 סָּפְט סָפְט פִּימָה
 שֶׁשֶׁת אֶת מִי פִּימָה מְהֵלָּה
 שְׁמוּעוֹת הֵלֵךְ זֶה וּפִימָה
 הֵלֵךְ דְּרִיבֵם הֵלֵךְ אֶת קִמּוֹ
 וְלֹאֲחֵן רָצוּ עַד טוֹשֵׁעֵי יִיד סִי
 רָבַע טַעַם הַיָּד
 אֶת מִי פִּימָה מְהֵלָּה
 גִּיּוּלֵה הֵלֵךְ זֶה קִמּוֹ
 וְנִשְׁכַּח עַד טוֹשֵׁעֵי שֶׁסֶּם
 טוֹשֵׁעֵי חִיִּם סִי סָּפְט
 טַעַם וְ:
 אֶת מִי פִּימָה מְהֵלָּה
 מְלִסֵּס הֵלֵךְ זֶה יָד
 אֶת מִי פִּימָה מְהֵלָּה
 גִּיּוּלֵה הִלְכֵהוּ זֶה קִמּוֹ
 וְנִשְׁכַּח עַד טוֹשֵׁעֵי חִיִּם סִי
 אֶת מִי פִּימָה מְהֵלָּה
 אֶת מִי פִּימָה מְהֵלָּה
 אֶת מִי פִּימָה מְהֵלָּה

[illegible]

לא דבר שיש בו
אחריות ממש. לא שגול
קרקע והניחה לפניה,
אלא אפילו פרה בר'.
הסכל מעידן שהיה דגול
ידין (לעיל קיא). דינא
ממלכותא. של עכו"ם
גישן י. כל מסס
ארטנוט ומנהגות של
מלמס שרגולס
הנהגה במלכותא, דינא

הוא, שכל בני המלכות
מקבלים עליהם מראש
חוקי המלך ומשפטיו והלכך
ידון גמור הוא ואין למחזיק
בממון חבירו על פי חוק
לא להורגו יכול לדור על זה
לפי שיש חיוב מיתה לזו,
למורכסין. נוטל מכס המלך
קנה כדי שלא יטלם. (שם).

וַיֹּמַר סֵבֶר דְּבַר שְׂאִין מִתְבִּיזִין מוֹתֵר. וְשָׂרִי אִפִּי לִלְבוֹשׁ וְהָאֵנִי נָמִי ^(א) לְתֵימָא מוֹכְרֵי כְסוּת מוֹכְרִין כְּדֶרֶךְ וּמוֹקֵי צִבְמָה מְדִלְקִין (שִׁבְתָּ דף טו: וַס) כְּרֵבִי שִׁמְעוֹן דְּשָׂרִי דְּבַר שְׂאִין מִתְבִּיזִין הֵסֵם נָמִי שְׂרִי אִף לִלְבוֹשׁ וְלֹא שִׁשְׂאֵם דּוֹמֵא עַל כְּמִפְּסִי:

אין פורטין לא מתיבתא המיבסין.
 לבינן דלמרי סתם גזילה
 לא הוי יאוש בעלים א"ש ומ"מ קמני
 דנותן דינר ויחזיר לו השאר הואיל
 ואין ידוע צברור שהם של גזל ר"ש
 נמי דלמרי סתם גזילה הוי יאוש
 בעלים דהשתא ה"ל יאוש ושינוי
 רשות מ"מ אין פורטין משום דדבר
 מגונה הוא דתיבתא ויכס מיוחדת
 להאנשי סתם גזילות שלהם ודרכו כל
 שעה להניח שם:

גודרין **לַחֲרֹגִים.** צנזורים (דק)
(כח), מפרש לאמר בשפתיו
קתם יאסרו כל פירות שזעולם עלי
אם אינם של תרומה ומחשב צלבו
היום דאין נאסר צלבו אותו יום
צלבו ואע"ד דצורים צלבו אין דצורים
משום אונסא קרוב ליה הין מפרש
התם וזהו שרוב לתשוב צלבו שעה
אחת או רגע וכן נוהגים כשהאנסים
מדירים היהודים הדרים תחתיהם שלא
יאלו לדור בעיר אחרת יכולין לדור
קתם שלא יאלו וצלבו יתשבו היום
ואפי' הוא מפרש בשפתיו שלא יאל
ממנו כל ימי חייו יכול להערים ולחשוב
צלבו שום תנאי ואם מצטל שפתיו
בלתש כ"ש דהוי ציטול גמורו:
שלא

יד אמר רב נחמן בלא יתבינן
גלא כי הוו אתו לקמיה דרב
דאכא רמאי חיישינן: אם
גמי ליה רבי לר"ש בריה לא
ורש בה חמור ומחמר אחריו
בהנא מרב מטה ומיסב עליה
בם עוד: **מתני'** אין פורטין
וטלין מהם צדקה: אבל נוטל
לנותן לו דינר ונותן לו את
תא דינא אמר רב חנינא בר
דבי ר' ינאי אמרי בבבוכס
דש אדם כלאים אפי' על גבי
ר"ע דתניא ^אאסור להכריז
ח את המכס בשלמא לענין
מתכוין מותר ומר סבר דבר
מי שרי והאמר שמואל דינא
ל בבוכס שאין לו קצבה דבי
תני ^באהא ^אנודרין להרגין
של בית מלך אע"פ שאינה
אמר שמואל דינא דמלכותא
ובם שאין לו קצבה דבי ר'
אמר בבבוכס כנעני דתניא
ול לזכהו בדיני ישראל וזהו
לו כך דינכם ואם לאו באין
מר אין באין עליו בעקיפין
השם הא ליכא קידוש השם
וזה דבר זה דרש ר"ע כשבא
אחרי נמכר גאולה תהיה לו
שלא

וַיֹּאמֶר הֲלוֹא שָׁלַח בֵּית הַמֶּלֶךְ הַזֶּה שְׂרָפָה
וְגִבּוֹרָה לְיָדָיו לְחַלּוֹל הַשֵּׁם שְׂרָפָה
וְעִבְרֵי הַנִּמְכָּר לְנֹכְרֵי צִשּׁוֹן מִשְׁתַּעֲבִי:
שָׁלַח

המלך ההבוי צעיר משום גזל (רשב"ם ב"ב 10:); נודרין להרגין. שהוא הורג על עסקי ממון, שאף שהוא של תרומה ויחמר נזר זה עלי אס אינו של תרומה, אף על פי שאינו של תרומה, כדי שלא יוהנדר מותר והיינו נמי נזר אונסין (נדרים 10:); ולחרימין. שהוא לטעם בעלמא שאינו הורג (שם), ורואה לטוול פירומו צעל כרחו (שם), אף על פי שאינה של תרומה. יכול לידור שהן של ת

אכל איסיה במסא לא. משמתינ ליה דהנהו אימתא ושיבצי
לא עבדי שליחותם: דאמרי שניה דבי דינא אשכחיה ואמר ליה.
אלא משדרינ ליה עוד שליחות אחרינא במריה: ולא אמרן אלא
דלא חליף אצבא דבי דינא. כי אמי ההוא פלוגי לביסיה לית ליה

No commercial use allowed.

"אבל איתיה במתא
 אמרו ליה דאמרי אי
 ואמר ליה יולא אומון
 דבי דינא אבל חליף
 אמרי אשכוחה בי
 אומון אלא דאתי ביום
 לא אימא אישתלוי
 מאן דכתיב עליה
 לדינא עד דאתי לדינ
 דלא ציית לדינא עד
 ולא היא הכין דאמרו
 אמר רב חסדא דאמרו
 וישני זמנא וזמנא בת
 רב⁶ אסי איקלע בי
 איתתא דאזמנה לדינ
 עלה פתיחא א"ל לא
 רב חסדא קובעין זמן
 יה"מ גברא דאנים
 איתתא כיון דאיתת ב
 היא: אמר רב יהודה
 לא ביומי ניסן ולא ב
 יומא טבא ולא במע
 לבתר יומי ניסן וביו
 קבעין ממעלי שבת

לא קבעינו מאי מעמ
וזמנא לא לבני כלה
נחמן אמר להו וכי
היה דבר שיש בו א
דבר שיש בו אחריות
חייבין להחזיר מפני כ
שולחן ואוכל עליו מז
לא מתיבת המוכסין
הוא מתוך ביתו או
השאר: ומוכסין ^{והא}
כהנא אמר שמואל
העומד מאליו איבא
עשרה בגדים להכריח
את המכס ר"ש אומר
כלאים בהא קמיפלג
שאין מתכוין אסור א
דמלכותא דינא א"ר
ר' ינאי אמרי במוכס
ולחרמין ולמוכסין ש
של תרומה אע"פ שא
דינא א"ר חנינא בר
ינאי אמרי "גרמבין

וַיֹּאמֶר לוֹ כִּי דִינֵנוּ
עָלֵינוּ בְּעֵקֶפִין ^א דָּב
מִפְּנֵי קִדּוּשׁ הַשֵּׁם וְרִי
בְּאֵין וְגוֹל כְּנַעֲנִי מִי
מִזְפִּירִין מִגֵּן יִלְגֹּל כִּי

במקום שישר' נותנין מכס וגוים אין
אין בהא פליגי דתנא קמא סבר דבר
שאין מתכוין מותר דקאמר ר' שמעון
והוא ולא מבגדי סחורה פר"ח. והא
נלוי מחשב בלבו הי ומוציא בשפתיו
יפשר דלא עקר לנידריה כי האי גונא

אורחא לנבא דבי דינא אכל חליף
אבא דבי דינא לא סמכין אשיבדי
דאמרי בי דינא אמרי ליה: אישטלי.
שכחו שליוחות קודם ששז אותו
פלוני לביטור: עד דאחא לבי דינא
לא קרעינא ליה. ואע"ג דאמר
אחינא אחינא: עד דלא ליה לבי
דינא. שאמרו [לן] אלא תו לא ולא
קייס: עד דליית דינא. ויפרע לו:
לא מקרעינן ליה. ואע"ג דאמר
פרענא: ולא היא כיון דאמר
דלייתנא קרענא. לאלתר דלמנא
לית ליה וזוי השתא וטרח אכל
באחא דלינא כל כמה דלא אחי
אפקרותא הוא: קוטעין זמא. ליום
שני בשבת ואם לא יבא מומנין אותו
ליום חמישי ואם לא יבא מומנין אותו
ליום שני ועד למחר לא כתבינן
פתיחא שכל היום ממתינן שמא
יבא: לא יכבינן וימנא צימיו ניסן.
אין מומנין אדם לדין צניסין ובתשרי
שון זמן קציר ובציר: אכל לנשר
ניסן. שולחם שיבא ביום פלוני

בְּחִירִי: וְנָתַן כֹּלָהּ בְּכֹל. בָּאִין לִשְׁמוֹעַ
הַדְרָשָׁה כָּל שָׁבַת אֵין אֲזוּמֵרִים
לֹא בֵּא בְּיוֹם שְׁנֵי לְדִין דְּמִמֶּנּוּ וְלֹא
אֲתִי לִכְלֹה: בְּרִיגָלָא. בָּאִין לִשְׁמוֹעַ
הַלְכוֹת הַרְגֵל קוֹדֵם הַרְגֵל לִי יוֹם:
יֵי אֲבוֹ. תּוֹבְעִין לְקִמְיָה דְּרַב נַחֲמָן
בְּיוֹם כֹּלָה לְהִזְמִין עֲבֵלֵי דִינִין לְדִין:
אָמַר לָהּ וְכִי לִידִידוֹ כְּנוֹפִיִּיכוּ.
לְאוֹרֶךְ דִּינְקָא הֶקְשַׁלְתִּי אֲתַכְס: מָטָה
וְשִׁתָּן מָטָה. כִּיִן דְּמִדִּיר דְּקָאִי בְּגוֹ
בִּיתָא הוּא וְלֹא מִמַּחֲזִי לַעֲלֵמָא יֵי פֶרָה
וְחִמּוֹר וְלִכָּא וְלִזְלֹתָא דְּאִבּוּהוֹן אִו
דְּלִמָּא כִּיִן דְּנִפְקִי וְעִיִּלֵּי אִינְשֵׁי
לְבִיתֵיהוֹן וְחִזּוּ לָהּ אִיכָא וְלִזְלֹתָא:
וְיִקְסֵם עוֹד. כְּפֶרָה וְחִמּוֹר כֵּן מָטָה

תָּן לַחֲכָם וַיְחַכֵּם עוֹד
וְחוֹדֶעַ לְצַדִּיק וַיּוֹסֶף
מִשְׁלֵי ט ט
טָקָה:

אֲחֵרֵי נִמְכַּר גְּאֻלָּה
וְתִהְיֶה לוֹ אֶחָד מֵאַחֲיוֹ
וְגֻאֲלָנּוּ: וַיִּקְרָא כֹה מִח

גמ' דמתני לה אהא (א) וכו' של תרומה
שאינה של
שהיא של בית
אע"פ שאינה של
רש"י ד"ה דינא
(ג) חזן זה גמל:
(ג) תוספות ד"ה ומר וכו'
הא נמי דתנן ב' בתרא
דכלאים מוכרי כסות:

'מ' א"ל תן לחכם וכו'.
 יצורצין קס ע"ב:
 שם אסור להברית. עין
 פקמים דף קיב ע"ב:
 שם דמ"ס דבר שאין
 מתכוין מותר. וזמ"ס לא
 ע"ב תוד"ה הא ר"י:

ז"ל כתב הרב המאירי וז"ל
זה דוקא בכנענים עובדי
אלילים אנסים שאינם
דורים בדרכי הדתות כו'
ועי' לעיל דף ל"ח ע"א
מה שמובא שם בשיטה
מקובצת (בזה) אבל באותן
הגדורים בדרכי הדתות לא
אמר כן אלא באו
לפנינו לדין אק מעבירים
להם את הדרך כמלא מחט
אלא יקוב הדיו את ההר:

אמר רבא האי מאן
כתיבא פתיחא עליוה
על אתא לבי דינא וכו'.
וצ"ל הני כולהו
הילכתא ניהו. אמר
רב חסדא קובעין זמן שני
חמישי ושני זימנא ודימנא
זימנא וכו' זימנא עומד
למחר לא כתבינן פתיחא
וכו'. ה"מ גברא דלא
שכיח במתא אבל איתתא

זה שקיבל את המכס מיד המלך
רוואחים: חרמים. בעלי תיגרה ומריצה
מבין שזה מכוז: באין עליו בעקיפין.

ולאים אפילו על גבי י' מלבושין להבריה בו את המכס
ו' עקיב' מות' להבריה בו את המכס. בשלמ' לענין ס
ן סבר דבר שאין מתכוין מותר. מהכא שמע' דכל דבר
להבריה בו את המכס, פ' כדי שיראה כי מבגדי שכל
כול. מפורש במקומו כי נודי יאסור כל פירות שבעל
אע"ג דקמא לן דברים שגבד אינן דברים, לגבי אנשי